

Кир Буличов

Не ядосвай магьосника!

В наше време никой не вярва в магьосници. Създава се впечатление, че са измрели дори и в литературата. Там отвреме-навреме ще се мерне някой вълшебник. Но вълшебникът – това не ти е магьосник, а къде-къде по-възпитан пришелец от Запада. Нашите деди не са и подозирали за съществуването на вълшебници, додето в детството си не са изпрочели приказките на братя Грим и Андерсен, а сега ето на, някакъв си гном ни е по-близък и по-разбираем от обикновения магьосник.

С този феномен се обяснява и това, че когато магьосникът излезе от гората и се запъти към Удалов, той даже и не заподозря нещо лошо.

Магьосникът беше облечен немарливо и на всичко отгоре – претенциозно. Носеше съдран кожух, заешки калпак и хромови ботушки с шпори и катарамии, каквито слагат на дамските чанти.

– Кълве ли? – попита магьосникът.

Удалов хвърли поглед към него и отново се вторачи в плувката. Кълвеше, макар че беше късна есен, сутрин стягаше студ и окапалите листа под краката поскърцваха като вафли.

Магьосникът се наведе над кофата, в която отвреме-навреме потрепваха платики, и каза:

– Ще ми дадеш половината.

– Още нещо? – усмихна се Удалов и засече.

Тоя път се случи бабушка. Подскачаше по посърналата трева и се мъчеше да се върне пак в езерото.

– Ще дадеш... – каза магьосникът. – Тук аз съм стопанин. Трябва да се дели с мене.

– Колко години вече ловя на това място – отвърна Удалов и хвърли бабушката в кофата, – а стопани не съм виждал. У нас всички са равни.

– Отскоро съм тук – рече магьосникът, приклепна и взе да бърника с пръст в кофата. – От други места дойдох. Мирен съм, разбираш ли?

Тъкмо тогава Удалов се вгледа по-внимателно в него и остана недоволен от вида му.

– Вие какво – попита той, – за маскарад ли сте се стегнали или избягахте от болницата?

– Колко грубо – въздъхна магьосникът. – От никъде не съм бягал. Коя половина давам? Гледам, имаш шест платики, три бибана и бабушка. Как да делим?

Удалов разбра, че тоя не се шегува. И като напук по цялото езеро няма нито един рибар. Жива душа няма. И да викаш, и да не викаш, няма кой да те чуе. А до шосето са горе-долу три километра и все през гората.

– А вие къде живеете? – попита Удалов почти учтиво.

– Под чепатото дърво – каза магьосникът. – Ако стане студено, ще окупирам някоя празна вила. Не съм претенциозен.

– Че как, нямате ли си къща?

Риболовът отиде, та се не видя. Е, добре, така и така е време да си ходи. Удалов стана, изтегли от водата втората въдица и заприбира такъмите си.

– Не ми се полага собствена къща, защото съм магьосник, волно същество – захвана оня, но като видя, че Удалов си тръгва, се възмути. – Какво, искаш да си вървиш ли? Намислил си да ми противоречиш, а? А пък на мен никой не ми противоречи. Едно време само при вида ми падаха ничком, умоляваха ме да си взема нещо доброволно, да не ги погубвам.

– Магьосници няма. Това е суеверие.

– За едни – суеверие, а за други тъжна действителност.

– Че защо се плашат от вас?

Въдиците бяха прибрани. Удалов подскочи няколко пъти, за да раздвижи краката си. Студено е. Излиза вятър. Иззад гората пропълзва облак – я дъжд ще вали, я сняг.

– То се знае защо са се страхували – каза магьосникът. – Защото мога да ги урочасам.

– В какъв смисъл?

Очите на магьосника нещо не се харесваха на Удалов. Нагли очи, опасни.

– В най-пряк – отвърна магьосникът. – И тебе мога да урочасам. И кравата ти, и козата, и домашните птици.

– Нямам добитък и домашни птици аз – каза Удалов, вдигна кофата и метна въдиците на рамо. – Откъде ще се вземат, щом живея в града. Тъй че сбогом.

Удалов бързаше по горската пътека, но магьосникът не изоставаше. Виеше се като конска муха, изчезваше зад дърветата, отново изникваше на пътя и все приказваше. Друг път Удалов би разделил рибата си с човека, не е някой стиснат, но въпросът е в принципа. Щом те заплашват, не бива да се предаваш. И без това много безделници се навъдиха.

– Значи, отказваш? Значи, не ме уважаваш? – врънкаше го магьосникът.

– Така е, значи.

– Значи, да вземем мерки?

– Вземай, значи.

– Ще те урочасам. За последен път те предупреждавам.

– Как?

– Краста мога да ти лепна. И треска мога.

– Противно ми е да те слушам. За тия работи отдавна има лекарства.

– Е-е, поне две платики дай.

– Хич не ме и моли.

– Стой! – магьосникът отърча напред и му препречи пътя. – За последен път те предупреждавам!

– Не ми се пречкай. Заради тебе ще изпусна автобуса, ще се прибера късно в къщи и утре ще вървя на работа недоспал. Ясно ли е?

– На работа ходиш, а? – учуди се магьосникът. – Па и рибица ловиш?

– Че как иначе? – Удалов отстрани магьосника и продължи. – Как се живее без разнообразие? Така може и да си пукнеш. Ако аз например ходех само на работа и общувах само с жена си, без никакво хоби, сигурно щях да пукна от скука. Човек има нужда от разнообразие. Без него той не е човек, а същество.

Магьосникът вървеше до него и се съгласяваше. На Удалов дори му се стори, че ей-сега ще си признае, че и той има тайно хоби, например събира пеперуди или бръмбари. Ала вместо признание, магьосникът изведнъж се закиска и в това кискане имаше нещо тревожно.

– Разбрах – каза. – Смъртта ти дойде, Корнелий Удалов. Знам аз как да те урочасам.

– Кажй де – Удалов съвсем се окуражи.

– Гледай.

Магьосникът изскубна снопче от сивата си брада, откъсна от дървото жълто листо, взе бучица пръст и захвана да мачка всичко това, нареждайки на старославянски, като отгоре на всичко подскачаше. Беше неприятно и тягостно зрелище, но Удалов чакаше, сякаш не можеше да остави в гората човек, обхванат от епилептичен припадък. Ала му дотегна и махна с ръка, остана си, значи, и продължи по-нататък. Подире му се носеха вопли, а после стана тихо. Удалов си рече, че магьосникът го е оставил на мира, но в този миг отзад се чуха чести глухи стъпки.

– Край! – задиша в гърба му магьосникът. – Омагьосан си, другарю Удалов! Няма да има разнообразие в живота ти. Така съм те урочасал. Животът ти ще върви монотонно, ден след ден, седмица след седмица. И ще се повтаря до най-малките подробности. Не ще се измъкнеш от тоя порочен кръг чак до смъртта си и ще има да ме молиш да те пусна от

страшния плен, ала аз само ще се изсмея в лицето ти и ще попитам: „А за рибката помниш ли?“

И се стопи магьосникът в тъмнеещия въздух. Сякаш се сля със стволите на трепетликите. Само влажна, потискаща тежест легна над гората. Удалов завъртя глава, за да прогони спомена за него, и забърза към автобусната спирка. Едва там, докато стоеше под козирката и слушаше как почукват ситните капчици дъжд, той се учуди, че магьосникът знаеше отнякъде името му. Защото Удалов естествено не му се представи.

В автобуса все още помнеше за магьосника, но щом се прибра – напълно го забрави.

Заранта жена му го разтърси.

– Корнелий, до обед ли смяташ да спиш?

Сетне отиде до леглото на сина си Максимка и попита:

– Максиме, искаш да закъснееш за училище ли?

И веднага: пляс-пляс яйцата в тигана, пшик-пшик – ножът по хляба, бул-бул – млякото от бутилката, ууу-ууу-иии – закипя чайникът.

Удалов едва се вдигна, главата му тежеше, май вчера прекали с чистия въздух. Днес още сутринта има заседание. Пак са закъсали с плана...

– Максиме – попита той, – скоро ли ще излезеш от клозета?

В автобуса, като отиваше на работа, забеляза познати лица. В службата цареше показна деловитост. Удалов поздрави когото трябваше, отиде в стаята си, седна зад бюрото и с подозрение го огледа, сякаш там можеше да се скрие скорпион. Нямахме скорпион. Удалов въздъхна и работният ден започна.

Когато се върна в къщи, на печката вреше супа. Ксения переше, а Максимка учеше. Навън беше мръсна есен, тъмно като в рог. Масата, на която някога, през лятото, играеха на домино, проблясваше под лампата, а от голите храсти се сипеха ледени пръски. Есен. Никакво време.

Незабелязано мина седмица. Ден след ден. В неделя Удалов не отиде за риба, каква ти риба в това време, отидоха на гости у Антонина, Ксенина роднина, поседяха, погледаха телевизия, пийнаха чай и се върнаха в къщи. В понеделник сутринта Удалов се събуди от гласа на жена си:

– Корнелий, ти какво, до обяд ли смяташ да спиш?

После жена му отиде до леглото на Максимка и попита:

– Максиме, смяташ да закъснееш за училище ли?

И веднага: пляс-пляс – яйцата в тигана, пшик-пшик ножът по

хляба, бул-бул-бул – млякото от бутилката, ууу-уууннн – чайникът завря.

Удалов с мъка стана, главата му тежеше, а днес сутринта има заседание. А сетне работа, работа...

– Максиме! – викна той. – Дълго ли ще се моташ в клозета?

Сякаш в ушите на Удалов някой мислено превъртя магнетофонна лента. Къде е слушал всичко това?

В службата се суетяха, в коридора спореха. Удалов си отиде в стаята, седна и с подозрение огледа плота на бюрото, сякаш там можеше да се скрие скорпион. Нямаше скорпион. Удалов въздъхна и се зае да приготви документите за съвещанието.

В неделя Удалов се канеше да отиде за риба, ама времето не му позволи – лапавица. Тъп че следобед слезе при съседа, поприказваха, погледаха телевизия.

В понеделник Удалов се събуди от странно очакване. Лежеше със затворени очи и чакаше. Дочака:

– Корнелий, до обяд ли мислиш да спиш?

– Стой! – Удалов скочи и тупна боси пети в пода. – Кой те подучи? Ти други думи не знаеш ли?

Но жена му като че ли не го слушаше. Отиде до кревата на сина им и каза:

– Максиме, мислиш ли да ходиш на училище днес?

И веднага: пляс-пляс – яйцата в тигана...

Удалов пхна крака в панталона, бързаше да се измъкне от къщи. Но не стана. Улови се да вика нервно:

– Максиме, скоро ли ще излезеш от клозета... – и млъкна. Опомни се чак на улицата. Къде отива? На работа. Защо? А в службата – суматоха. Готвеха се за съвещанието за отчитане резултатите от месеца... Но едва Удалов погледна изтъркания плот на бюрото си и неизвестна сила го подхвана, изнесе го отново на улицата. Кой знае защо, изтърча до магазина за риба, опашката беше малка, почака и купи трикилограмова щука. Зави я във вестник и с тоя пакет се появи на автобусната спирка.

... Ръсеше мокър снежец, топеше се на земята и по корените на дърветата. Гората мълчеше. Внимателно се вслушваше в това, което щеше да става.

– Ей – обади се Удалов боязливо.

Изад дърветата излезе магьосникът и рече:

– Щука си донесъл, а? Щуката има много кости.

– Откъде-накъде ще има кости щуката? – възмути се Удалов. – Това

да не ти е платика.

– Платиката е по-добра – каза магьосникът.

Попипа опашката на щуката, която висеше от вестника. – Замразена ли е?

– Но прясно – обади се Удалов.

– Какво, припари ли ти? – магьосникът пое щуката, както млад баща бебето си пред родилния дом.

– Не мога повече – призна си Удалов, – пляс-пляс, пшик-пшик...

– Бързичко – каза магьосникът. – Едва две седмици минаха.

– Аз няма вече – обеща Удалов.

Магьосникът погледна сивото небе и каза замислено:

– Днес нещо съм добричък. А пък си мислех, какво ли да те жаля?

Нали си заслужи наказанието?

– Щука ви донесох. Три кила и двеста.

– Добре де, подръж.

Магьосникът върна щуката на Удалов и взе да движи ръце като хипнотизатор. Корнелий се чувствуваше отвратително. Ами ако това е шега?

– Край – каза магьосникът, посягайки към рибата. – Свободен си, Удалов. Лятос всяка втора платика ще ми даваш.

– Непременно – рече Удалов, вече разбрал, че са го минали.

Магьосникът метна щуката на рамо като винтовка и закрочи през храстите.

– Почакайте – каза Удалов подире му. – Ами ако...

Но думите му се заплетоха в мокрите клони и той разбра, че в гората няма никой.

Удалов вяло се дотътра до автобусната спирка. Поклащаше глава и се уверяваше сам, че магьосникът е отвратителна личност, шантажист, изнудвач... Докато се добере до в къщи, така се измъчи и остаря, че някакво момиче понечи да му отстъпи място в рейса.

Легна да спи със страх и със страх дочака утрото, водейки насън безцелни и зловни разговори с магьосника. И колкото по-близо беше то, толкова по-малко ярваше в избавлението...

Ала се размина.

На другата сутрин Ксения вареше каша от грис, Максимка се разболя от заушки и не отиде на училище, а пък Удалов трябваше да замине за Вологда – в командировка за десет дни.

КРАЙ

© Кир Буличов
© Нина Ракева, превод от руски

Кир Бульчѐв
Не гневи колдуна!

Сканиране и разпознаване: Мандор, 2000
Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1225>]